

Arrest

nr. 278 642 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 16 december 2020 en verzoekt op 11 oktober 2021 om internationale bescherming. Op 17 mei 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoekster internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend aan verzoekster wordt betekend, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Vlorë. Sinds 22 april 2014 had u een relatie met A.G. Op 24 september 2015 verloofden jullie zich zonder toestemming van jullie ouders. Jullie beide families waren echter tegen de relatie gekant omdat u afkomstig was van de stad en A. van een dorp. Hierdoor waren er regelmatig ruzies tussen jullie families onderling, tussen u en uw eigen familie en u en uw schoonfamilie. Omdat de situatie niet houdbaar was, A. ook geen werk had in Albanië en afhankelijk was van zijn ouders, besloten jullie dat A. werk zou zoeken in het buitenland.

Op 1 oktober 2017 reisde A. naar België. Sindsdien ontstond er een zekere afstand tussen jullie. Sinds zijn verblijf in België verwaterde het contact tussen hem en uw familie, alsook tussen u en uw schoonfamilie. Uw vader was hier echter niet mee gediend, waardoor hij een grote afkeer kreeg van uw partner. Omdat uw vader er traditionele en conservatieve waarden op nahield, stelde hij u voor de keuze om ofwel de relatie te beëindigen en bij uw ouders te blijven wonen, ofwel bij uw partner te gaan wonen. Omdat u dacht dat alles zou overwaaien, besloot u uw partner naar België achterna te reizen.

U vertrok in juli 2018 uit Albanië en reisde naar België waarbij u bij A. verbleef. Op 12 augustus 2018 vernam u dat u zwanger was. Op 29 augustus 2018 reisde u terug naar Albanië om uw zieke moeder te bezoeken voor een maand en het goede nieuws over uw zwangerschap te melden. Uw vader begon echter te roepen en u te verjagen eenmaal u aan de deur stond, waarna u terug naar België reisde. Bij uw terugkeer veranderde de houding van uw partner echter. Hij kwam soms lange periodes niet thuis, ging amper mee naar de consultaties in functie van uw zwangerschap en u ging steeds alleen op stap. Uw partner maakte misbruik van de situatie, u was zwanger en hulpeloos. Eind maart 2019 kwam de moeder van uw partner onverwachts naar België. De relatie tussen u en uw partner verergerde door haar komst. Ze bemoeide zich met alles en er vonden regelmatig discussies plaats. Op 6 april 2019 beviel u van een zoon, G.M. (OV x.xxx.xxx). Uw partner stond u enkel bij tijdens de bevalling, maar liet u vervolgens aan uw lot over. De ruzies met uw schoonmoeder sleepten aan, waarna u op een dag geslagen werd door uw partner. U schreef de veranderende houding van uw partner toe aan een andere vrouw, waarna u zijn gsm probeerde te controleren. U zag veel berichten van meisjes, waarvan uw partner stelde dat deze van collega's afkomstig waren of partners van collega's. Op een avond betrapte u uw partner op café, waarna u hem hierop aansprak, hij u vastgreep aan de keel en u de mond probeerde te snoeren. Sindsdien was jullie relatie over, maar omdat u geen andere keuze had, bleef u bij hem wonen. In juli 2019 reisde u wederom naar Albanië voor tien dagen om het paspoort van uw zoontje te regelen. In augustus 2019 reisde u een derde keer naar Albanië omdat uw moeder stervende was. U keerde na beide bezoeken terug naar uw partner in België. In oktober 2019 reisde u een vierde keer naar Albanië omdat uw moeder overleden was. U mocht niet deelnemen aan de ceremonies zelf, maar kon wel een bezoek brengen aan haar graf. U reisde toen alleen naar Albanië, zonder uw partner. Toen u daar verbleef, gaf hij u te kennen dat u niet meer terug naar België diende te komen. U reisde eerst naar uw schoonzus in Italië, die u hielp met de aankoop van een vliegtuigticket, om vervolgens terug te keren naar België. U reisde op 29 januari 2020 een laatste maal naar Albanië in de hoop tot een verzoening te komen met uw vader. Na de dood van uw moeder begon uw vader veel te drinken. U hoopte hem te kunnen helpen en dat hij u zou kunnen vergeven, maar dit leverde helaas geen resultaat op. Op 16 februari 2020 keerde u terug naar België. Telkens u naar Albanië reisde liet uw vader niet toe dat u in het ouderlijk huis verbleef. In die periodes kon u steeds terecht bij uw vriendinnen K. of A. en uw nicht D.

Op 7 juli 2020 viel de Belgische politie in jullie woning binnen en werd A. naar de gevangenis in België gestuurd. Op 17 mei 2021 werd uw partner vrijgelaten onder elektronisch toezicht. Op 14 juli 2021 was er een zitting bij de rechtbank, waarna hij terug naar de gevangenis werd gestuurd. In september 2021 werd hij terug vrijgelaten, en liet hij u weten te willen terugkeren naar zijn familie. Hij dreigde ermee uw zoon mee te nemen, omdat u niet kon werken of kon instaan voor jullie onderhoud. Na zijn vrijlating werd uw ex-partner meteen gerepatriëerd naar Albanië. Op 11 oktober 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u voor u en uw zoon dat uw ex-partner of zijn familie uw zoon met geweld van u zou afpakken. Verder vreest u bedreigd en misbruikt te zullen worden door uw ex-partner. U vreest hierbij op geen bescherming te kunnen rekenen van de Albanese staat. U vreest dat uw zoon op het slechte pad zou terechtkomen of geen goede toekomst zou tegemoet gaan indien hij opgevoed zou worden door uw partner. Verder vreest u dat uw ex-partner een zaak tegen u zou aanspannen om het hoederecht over uw zoon te verkrijgen. Tot slot werpt u op dat u in Albanië nergens terecht kan omdat uw vader u niet meer wil opvangen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de originele paspoorten van u (d.d. 11/06/2021) en uw zoon (d.d. 10/08/2019) neer, alsook uw originele identiteitskaart (d.d. 18/11/2019) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij het KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U heeft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming immers geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u niet naar Albanië kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). U verwijst herhaaldelijk naar de problemen met uw familie en uw schoonfamilie en dat er veel ruzies en onenigheden met woorden hebben plaatsgevonden, zonder dat deze ooit fysiek werden (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 25/03/2022, CGVS, p. 10 – 12, p. 15, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat de door u aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Dergelijke motieven houden immers geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient u immers aan te tonen dat u vervolgd werd om één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, zoals hieronder aangetoond. In dit verband verklaarde u overigens dat, behalve met uw (schoon)familie en uw (ex-)partner, u met niemand anders problemen had en ook geen problemen kende met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 9; vragenlijst CGVS, d.d. 19/11/2021, vraag 3.7).

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht of getuigt van het hebben van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van internationale bescherming. U bent immers een eerste maal in België aangekomen in juli 2018, terwijl u pas op 11 oktober 2021 daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS, p. 4; verklaring DVZ, d.d. 19/11/2021, p. 6, p. 12; bijlage 26). Nochtans maakte uw vader u al in augustus 2018 duidelijk dat u niet meer bij hem moest komen aankloppen (CGVS, p.5, p. 10, p. 11). Indien u daadwerkelijk meent dat u nood heeft aan internationale bescherming omdat u niet kan terugvallen op de steun van uw vader kan er niet begrepen worden waarom u tot uw verzoek op 11 oktober 2021 geen enkele poging ondernam om uw verblijf in België te legaliseren. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat uw ex-partner op 7 juli 2020 in de Belgische gevangenis terecht kwam (CGVS, p. 6). U stelt er alleen voor te

hebben gestaan, de situatie onhoudbaar werd, u op zoek ging naar werk en naar verschillende bureaus ging om uw informatie te ontvangen aangaande uw verblijf (CGVS, p. 6). Dit verklaart echter niet waarom u alsnog een jaar wachtte tot u daadwerkelijk uw verzoek heeft ingediend. U geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, stelt u niet geïnformeerd te zijn geweest, de gang van zaken niet te kennen en te wachten op de vrijlating van uw partner opdat hij dit alles kon regelen (CGVS, p. 6). Dit kan echter niet worden gevolgd, daar uit uw verklaringen verder blijkt dat u in tussentijd geen andere pogingen ondernam om uw verblijf in België te legaliseren, noch heeft u bij uw eerdere bezoeken aan België een verzoek om internationale bescherming ingediend (CGVS, p. 6, p. 7), waardoor dit geenszins uw laattijdig verzoek rechtvaardigt. Evenmin hebben jullie voorheen een andere procedure aangewend om jullie verblijf in België te legaliseren (CGVS, p. 7). U stelt dit niet gedaan te hebben omdat op basis van de gesprekken met vrienden bleek dat u eventueel via de geboorte van uw zoon een verblijfsrecht kon bekomen (CGVS, p. 7). U heeft na zijn geboorte echter geen verdere inspanningen ondernomen, waardoor uw bewering evenmin als vergoelijking kan worden weerhouden (CGVS, p. 7). Uw passieve houding aangaande het legaliseren van uw verblijf, doet dan ook ernstig twijfelen aan uw nood aan internationale bescherming omdat uw vader u de facto verstoten heeft.

Overigens kan u uw bewering dat uw partner uw kind zou afnemen bij terugkeer naar Albanië geenszins hardmaken. Uit niets blijkt immers dat hij sinds hij opnieuw in Albanië sinds zijn repatriëring, toenadering trachtte te zoeken. Zo blijkt immers dat het laatste contact tussen jullie zich voordeed in september 2021 toen u telefonisch wou weten hoe uw toekomst er zou uitzien (CGVS, p. 13). Hij vroeg u toen om terug naar Albanië te keren met jullie zoon (CGVS, p. 13). Uit deze vraag – overigens niet onlogische vraag gezien uw gebrek aan een Belgische verblijfsvergunning – kan evenwel niet afgeleid worden dat hij de intentie heeft uw zoon van u af te nemen. Het laatste liefelijke contact in België deed zich voor op 14 juli 2021 toen uw ex-partner terug naar de gevangenis werd gestuurd (CGVS, p. 8). Evenmin heeft A. zijn zus, waarmee u tot op heden wekelijks contacten onderhoudt en die u steunt, trachten te benaderen. U stelt immers dat uw ex-partner geen interesse in haar vertoont en haar niet meer aanschrijft, waardoor u ook via haar niets meer vernomen heeft van uw ex-partner (CGVS, p. 13). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er actueel geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat A. bij terugkeer naar Albanië uw kind zou trachten af te nemen. Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat u, in geval uw ex-partner alsnog het hoederecht zou trachten te eisen, u de geijkte procedures niet zou kunnen volgen in uw land van herkomst, zoals ook verder zal blijken. Dat uw echtgenoot in een rechtszaak over het hoederecht kan aanvoeren dat hij zich in een betere financiële situatie dan u bevindt wijst niet op een vernederende en onmenselijke behandeling volgens artikel 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot uw verklaringen bij terugkeer naar Albanië er helemaal alleen voor te staan omdat u niet kan rekenen op de kern van uw gezin en u hierdoor op geen bescherming zou kunnen rekenen (CGVS, p. 13), dient opgemerkt te worden dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U beschikt immers over een netwerk in Albanië om op terug te vallen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u – toen u die vijf keer terugkeerde naar Albanië – steeds terecht kon bij uw vriendinnen en uw nicht D., die u allen onderdak aanboden (CGVS, p. 4, p. 5, p. 6). Tot op vandaag houdt u dagelijks contact met uw vriendinnen A. en K. (CGVS, p. 7). Evenzo heeft u contact met uw nicht D., al is de intensiteit niet van dezelfde aard als met uw vriendinnen (CGVS, p. 7). Verder staat u tot op vandaag in contact met uw zus die u inlichtte over de gezondheidstoestand van uw moeder (CGVS, p. 6). Hoewel uw contacten met uw broer eerder sporadisch zijn, staat u nog steeds met hem in contact en bleek uw familie in het verleden de problemen met uw schoonfamilie hebben trachten op te lossen (CGVS, p. 7, p. 16). Er kan dan ook worden aangenomen dat u bij eventuele problemen met uw ex-partner bij hen terecht kan, indien nodig. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u zich in het verleden zelfredzaam toonde. Zo was u in staat om meermaals tussen België en Albanië te reizen, kon u naar Italië reizen om uw schoonzus te bezoeken en heeft u in Albanië gewerkt als verkoopster tijdens het zomerseizoen (CGVS, p. 7, p. 9). Om uw reizen te bekostigen, kreeg u financiële steun van uw zus en uw schoonzus (CGVS, p. 6, p. 12). Op basis van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u over een netwerk beschikt, een zeker ondernemingsvermogen bezit en op hulp zou kunnen rekenen bij terugkeer naar Albanië.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u geenszins aannemelijk maakt dat u of uw zoon een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar Albanië.

Bovendien dient er vastgesteld te worden dat indien uw moeilijke relatie met uw ex-partner en zijn familie zich in de toekomst toch zou ontwikkelen tot een conflict, hoewel u zoals hierboven aangetoond hiervoor niet over enige aanwijzing beschikt, u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u geen of onvoldoende beroep

zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/ of hogere autoriteiten.

U werpt op niet op bescherming of steun van de staat te kunnen rekenen omdat vrouwen in Albanië aan hun lot overgelaten worden, hiermee verwijzend naar uw vrees dat uw ex-partner uw zoon van u af zou nemen bij terugkeer naar Albanië (CGVS, p. 12, p. 13). Om uw beweringen kracht bij te zetten, stelt u dat er voldoende verhalen zijn om dit te verifiëren (CGVS, p. 13). U concretiseert dit met een voorbeeld van een vrouw in uw straat, waarbij de burens aangifte deden maar deze vrouw de klacht vervolgens zelf terug had ingetrokken (CGVS, p. 13). U vervolgens gevraagd of de politie een klacht of aangifte zou onderzoeken, stelt u dat de politie zich ter plaatse zou begeven en de nodige procedures in gang zou zetten, maar dat men het gaandeweg zou laten hangen of dat een zaak nooit opgelost geraakt (CGVS, p. 14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat de autoriteiten de plicht hebben om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen, ...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Daar waar u verklaart dat de Albanese staat niet functioneert, de Albanese man beveelt en de Albanese vrouw alles dient te ondergaan, dient te worden aangestipt dat dit allen blote beweringen betreffen die u op geen enkele manier hard kan maken (CGVS, p. 13). U aangemoedigd om te concretiseren wat u verstaat onder een slecht functionerende staat, stelt u dat een aangifte via corruptie terug ongedaan kan worden gemaakt, waardoor een vrouw bij thuiskomst terug aan hetzelfde verhaal onderworpen wordt (CGVS, p. 13). U vervolgens gevraagd of u ooit zelf dergelijke corruptie ervaren heeft, haalt u voorbeelden aan waarbij u om extra voordelen te krijgen in de gezondheidszorg diende te betalen (CGVS, p. 14). U kan echter de corruptie op het niveau van aangiftes niet concretiseren, noch heeft u zelf iets dergelijks ervaren omdat u nooit een aangifte heeft ingediend, waardoor u uw beweringen geenszins hard kan maken (CGVS, p. 14). U verwijst hierbij wederom naar het voorbeeld van de dame in de straat zonder dit verder te kunnen concretiseren (CGVS, p. 14). U gevraagd naar organisaties van huiselijk geweld, stelt u dat deze bestaan op papier, maar dat ze geen uitwerking kennen (CGVS, p. 14). U bent echter nooit naar een organisatie gestapt om uw problemen aan te pakken, waardoor u dit evenmin kan concretiseren (CGVS, p. 15). U tot slot gevraagd of het wangedrag van de politie of het feit dat een aangifte niet zou worden opgevolgd, hoger zou kunnen gaan aanklaarten, stelt u dat dit geen optie is, waarbij u wederom verwijst naar het gegeven dat er niets functioneert in uw land (CGVS, p. 16, p. 17). U houdt het op blote beweringen die u geenszins hard kan maken, waardoor u geenszins aannemelijk gemaakt heeft bij terugkeer naar Albanië niet te kunnen rekenen op de bescherming van de daar aanwezige autoriteiten. Aldus slaagt u er niet in uw these dat voor u in Albanië nationale bescherming niet afdoende voor handen zou zijn aannemelijk te maken.

Temeer uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake

kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Verder erkent het Commissariaat-generaal dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als

slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort, het paspoort van uw zoon en uw identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet betwist wordt. Wat betreft de medische documenten van uw moeder, waar u tijdens het persoonlijk onderhoud naar verwees, dient te worden aangestipt dat deze enkel bewijskracht hebben inzake de ziekte van uw moeder (CGVS, p. 9). Indien u deze documenten zou neerleggen, laten dergelijke documenten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, en 1, D, van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens is verzoekster van oordeel dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding en van een schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt vooreerst:

"De bestreden beslissing trek het vluchtelingenstatuut in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet in.

Wanneer men de bestreden beslissing beschouwt, schendt verwerende partij dit artikel manifest.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 55/3/1, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

De verzoekende partij voldoet nog nu aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen.

Dit artikel stelt, dat als vluchteling wordt beschouwd:

(...)

Minstens voldoet verzoekende partij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in het artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980:

(...)”.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. In dit kader doet zij gelden:

“Inleiding

Een voorwoord lijkt me hier nodig. De raadsman van de verzoekende partij wil in de eerste plaats ook kritiek uiten op de methoden van de verzoekende partij sinds de hervatting van de hoorzittingen met de post COVID-19-maatregelen, waarbij duidelijk een instrumentalisering van haar regels is om de rechten van kwetsbaarder te ondermijnen. De laatste hoorzitting vond inderdaad plaats in het kader van “persoonlijke interviews na COVID-19 waarin de raadsman van de aanvrager moet aandringen op bijzonder “ontmenselijkende” omstandigheden in die zijn dat alle sprekers in “plexiglazen dozen” worden geplaatst en dat de aanvrager van internationale bescherming is degene die zichzelf “in het midden van deze dozen” bevindt, als een soort “kermisfenomeen”.

Bovendien vergemakkelijken deze plexiglas ruiten absoluut geen tweewegcommunicatie, noch tussen “de verzoekende partij en de tolk”, noch “tussen de tolk en de asielzoeker”. Interpretatiefouten en / of misverstanden zijn er in overvloed van een dergelijke context. Het is duidelijk dat de aanvragende partij, die al een verzwakt is, een mogelijke fout niet kan zien en nog minder beseft. Vanwege deze inadequate gehoorsomstandigheden, vanwege de post-COVID-19 gezondheidsmaatregelen, kan het daarom niet volledig worden uitgesloten dat de reacties van de verzoekende partij, die hebben geresulteerd in een negatieve reactie van het CGV, mogelijk niet te wijten zijn aan de context waarin deze laatste hoorzitting plaatsvond. Dit is de reden waarom de raadsman van de verzoekende partij oproept tot annulering van deze hoorzitting om deze opnieuw bijeen te roepen onder veel gunstiger voorwaarden en minder “ontmenselijkend” voor de verzoeker om internationale bescherming!”

In een volgend onderdeel gaat verzoekster in op haar vrees. Zij betoogt dat haar asielmotieven wel degelijk verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève, meer bepaald het behoren tot een bepaalde sociale groep, gescheiden vrouwen met kind.

Verzoekster haalt verder aan dat haar niet kan worden verweten gewacht te hebben alvorens internationale bescherming aan te vragen. Volgens verzoekster heeft het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) geen rekening gehouden met haar verklaringen en met het feit dat niet iedereen van deze mogelijkheid op de hoogte is zodra hij of zij in België aankomt. Verzoekster herneemt haar eerdere verklaringen en stelt dat haar houding aangaande het legaliseren van haar verblijf niet doet twijfelen aan haar nood aan internationale bescherming omdat haar vader haar *de facto* verstoten heeft.

Verzoekster oppert tevens dat zij haar bewering dat haar ex-partner haar kind zou afnemen bij terugkeer naar Albanië kan hardmaken. Hij trachtte immers, sinds hij terug in Albanië is sinds zijn repatriëring, toenadering te zoeken, meer bepaald in september 2021, toen hij haar telefonisch vroeg om terug naar Albanië te keren met hun zoon.

Vervolgens ontkent verzoekster dat zij bij terugkeer naar Albanië een sterk netwerk heeft om op terug te vallen. Zij is immers verstoten door haar vader en heeft geen financiële mogelijkheden in geval van terugkeer. Dat zij in het verleden af en toe hulp heeft kunnen krijgen van familie en vrienden, betekent luidens het verzoekschrift niet automatisch dat zij die hulp ook altijd zal krijgen, temeer daar zij thans gescheiden is van de man met wie zij een kind heeft gekregen en deze relatie geenszins door de naaste familie is goedgekeurd. Volgens verzoekster kan redelijkerwijze dan ook worden aangenomen dat de bijstand niet zal worden herhaald bij terugkeer. Zij besluit dat er actueel zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat haar ex-partner bij terugkeer naar Albanië haar kind zal trachten af te nemen. Wat er

ook van zij, in geval haar ex-partner alsnog het hoederecht zou trachten te eisen, zou zij de geijkte procedures niet kunnen volgen in haar land van herkomst, omwille van het feit dat zij geen financiële steun krijgt van haar familie. Dat haar ex-partner in een rechtszaak over het hoederecht kan aanvoeren dat hij zich in een betere financiële situatie bevindt, wijst volgens het verzoekschrift op een vernederende en onmenselijke behandeling volgens artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster besluit dat zij over geen netwerk en geen zeker onderscheidingsvermogen beschikt en dat zij niet op hulp kan rekenen bij terugkeer naar Albanië.

Verzoekster citeert artikel 60 van het Verdrag van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: Verdrag van Istanbul) en stelt dat haar vrees gerechtvaardigd is gezien het risico op vervolging vanwege haar lidmaatschap van een sociale groep, namelijk die van Albanese vrouwen. Zij is des te fragieler omdat zij al slachtoffer is geworden van huiselijk geweld en verschillende delen van haar verhaal lijken door het commissariaat-generaal niet te worden betwist. De door haar beschreven gewelddadigheden kunnen als vervolgingen worden beschouwd, zoals uiteengezet in artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), en f), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verschillende keren heeft geoordeeld dat vrouwen die dit soort van geweld hebben geleden terecht moeten worden beschouwd als gevreesd voor vervolging vanwege hun lidmaatschap van een sociale groep. Deze vrees, die actueel is, wordt niet onderzocht door het commissariaat-generaal.

In een volgend onderdeel van het enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij werpt op dat de aangevoerde documenten tot de conclusie leiden dat zij al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, hetgeen de toepassing van dit artikel verklaart. Het commissariaat-generaal begaat volgens verzoekster duidelijk een beoordelingsfout door deze elementen niet te beschouwen als een ernstige aanwijzing voor haar gegronde vrees om opnieuw vervolgd te worden of nieuwe ernstige inbreuken te lijden. Bovendien, zo stelt verzoekster, is het ook inconsequent haar te verwijten dat zij geen documenten heeft voorgelegd, aangezien deze door de verwerende partij in ieder geval als vals zullen worden beschouwd. Dit maakt het asielrelaas niet ongeloofwaardig, zoals het commissariaat-generaal beweert, zonder het anders te rechtvaardigen. Verzoekster stelt voorts dat het commissariaat-generaal weigert al de documenten te analyseren, zelfstandig te onderzoeken en niet motiveert waarom, in voorkomend geval, het document in kwestie niet wordt weerhouden. Zij verwijst hiervoor naar menig arrest van de Raad. Zij besluit dat geen rekening is gehouden met alle elementen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat een schending voorligt van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht.

In een volgend middelonderdeel gaat verzoekster in op de samenwerkingsplicht. Zij stelt dat waar de verwerende partij acht dat zij niet aantoonbaar dat zij enig risico zou lopen in het land van herkomst naar aanleiding van het huiselijk geweld van haar ex-partner en geen gevolg trekt uit de documenten, de verwerende partij faalt in de op haar rustende samenwerkingsplicht. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad, van het Hof van Justitie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zij stelt voorts dat, op dezelfde wijze, de verwerende partij zich evenmin de vraag stelt over de behoefte aan “doeltreffende” en “niet-tijdelijke” bescherming conform artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet.

In een volgend middelonderdeel gaat verzoekster in op het beginsel van het voordeel van de twijfel. Daarbij verwijst zij naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen en de Raad over dit beginsel.

Verzoekster besluit dat de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt.

In een laatste middelonderdeel gaat verzoekster in op de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij oppert dat dit *in casu* niet voldoende is onderzocht en dat hieromtrent niet wordt gemotiveerd. Volgens verzoekster blijkt uit het gehoorverslag dat het risico wel degelijk bewezen is en dat de beslissing “*dient vernietigd te worden en verzoekster de status toe te kennen van vluchteling en ten subsidiaire titel haar de subsidiaire beschermingsstatus te geven*”.

2.1.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande aan de Raad om “*het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en derhalve de beslissing van ‘verzoek kennelijk ongegrond’ te vernietigen*”.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Verzoekster werkt niet concreet uit en er kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet (dat betrekking heeft op de intrekking van de vluchtelingenstatus) en artikel 1, D, van het Verdrag van Genève (dat betrekking heeft op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen) *in casu* en door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze bepalingen door verzoekster niet dienstig aangevoerd.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

In de mate verzoekster de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster machtsoverschrijding aanvoert, doch hierover niet de minste toelichting geeft, laat staan aangeeft op welke wijze machtsoverschrijding zou zijn gepleegd. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.3.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Inzake verzoeksters algemene opmerkingen aangaande de “*ontmenselijkende*” en inadequate omstandigheden van de gehoren ten gevolge van COVID-19, merkt de Raad op dat zij op geen enkele wijze *in concreto* aantoont dat de genomen maatregelen, die overigens van kracht waren in het kader van de veiligheid en de gezondheid van alle aanwezige partijen tijdens de gehoren, een invloed hebben gehad op de door haar afgelegde verklaringen, noch dat hierdoor communicatieproblemen, interpretatiefouten en/of misverstanden zouden zijn ontstaan.

2.3.5. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 17 mei 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekster.

2.3.6. Verzoekster vreest bij terugkeer voor haar en haar zoon dat haar ex-partner haar zoon met geweld van haar zou afpakken. Verder vreest zij bedreigd en misbruikt te zullen worden door haar ex-partner. Zij vreest hierbij op geen bescherming te kunnen rekenen van de Albanese staat. Zij vreest ook dat haar zoon op het slechte pad zou terechtkomen of geen goede toekomst zou tegemoet gaan indien hij opgevoed zou worden door haar ex-partner. Verder vreest zij dat haar ex-partner een zaak tegen haar zou aanspannen om het hoederecht over haar zoon te verkrijgen. Tot slot werpt zij op dat zij in Albanië nergens terecht kan, omdat haar vader haar *de facto* verstoten heeft en haar niet meer wil opvangen.

2.3.7. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard omdat zij geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij niet meer naar Albanië kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst (i) wordt opgemerkt dat verzoeksters asielmotieven geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève en dat de door haar aangehaalde problemen

van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Voorts (ii) wordt vastgesteld dat verzoeksters passieve houding aangaande het legaliseren van haar verblijf ernstig doet twijfelen aan haar nood aan internationale bescherming omdat haar vader haar *de facto* verstoten heeft. Overigens (iii) kan verzoekster haar bewering, dat haar ex-partner haar kind zou afnemen bij terugkeer naar Albanië, geenszins hardmaken en zijn er actueel geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat dit het geval zou zijn. Dat de ex-partner in een rechtszaak over het hoederecht kan aanvoeren dat hij zich in een financieel betere situatie bevindt, wijst niet op een vernederende en onmenselijke behandeling volgens artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verder (iv) wordt gesteld dat verzoekster over een netwerk beschikt, een zeker ondernemingsvermogen bezit en op hulp zou kunnen rekenen bij terugkeer naar Albanië. Bovendien (v) wordt vastgesteld dat indien de moeilijke situatie met de ex-partner en zijn familie zich in de toekomst zou ontwikkelen tot een conflict, verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. In geval van eventuele (veiligheids-)problemen bieden de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming en maatregelen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.8. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waarbij zij evenwel in gebreke blijft. Verzoekster volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde verklaringen, uit blote beweringen en spreekt telkens de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

2.3.9. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat de door verzoekster aangevoerde asielmotieven, die van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient verzoekster aan te tonen dat zij vervolgd wordt om één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève vermeldende redenen, *quod non in casu*.

Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat zij wel degelijk behoort tot een bepaalde sociale groep, namelijk die van (gescheiden) Albanese vrouwen (met kind), dat haar situatie wel degelijk onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève valt en zij bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging koestert bij een terugkeer naar Albanië. Verder citeert verzoekster artikel 60 van het Verdrag van Istanbul en merkt zij op dat zij des te fragieler is omdat zij al slachtoffer geworden is van huiselijk geweld en dat verschillende delen van haar verhaal door het commissariaat-generaal niet lijken te worden betwist. De door haar beschreven gewelddadigheden kunnen luidens het verzoekschrift als vervolgingen worden beschouwd, zoals uiteengezet in artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), en f), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt dat de Raad verschillende keren heeft geoordeeld dat vrouwen die dit soort van geweld hebben geleden terecht moeten worden beschouwd als gevreesd voor vervolging vanwege hun lidmaatschap van een sociale groep. Deze vrees, die actueel is, wordt niet onderzocht door het commissariaat-generaal.

De Raad wijst erop dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, wat *in casu* niet het geval is. Immers het loutere feit dat verzoekster een Albanese (gescheiden) vrouw (met kind) is, wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet nader onderzocht te worden in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te betogen in het verzoekschrift.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 60 van het Verdrag van Istanbul. Het Verdrag van Istanbul is op 11 mei 2011 in Istanbul gesloten door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus

2014 in werking getreden. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van Istanbul verschenen in het Belgisch Staatsblad.

Overweging 31 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) verwijst naar dit verdrag: *“Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing (Protocol van Istanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)”*. Gendergerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS).

Artikel 48/3, § 2, tweede lid a), en f), van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd. De Raad ziet niet in, noch wordt dit minimaal toegelicht, wat voornoemd artikel van bovenstaand Verdrag van Istanbul toevoegt aan de vigerende wetgeving.

Hoe dan ook blijft verzoekster met haar verwijzing naar dit Verdrag van Istanbul louter theoretisch. Dit klemt des te meer gezien de door haar aangehaalde (gendergerelateerde) vrees voor vervolging niet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoekster verduidelijkt voorts niet welke gendergerelateerde problemen niet onderzocht werden, noch hoe de criteria uit het Verdrag van Genève op een niet-gendersensitieve wijze werden uitgelegd, noch hoe haar verzoek om internationale bescherming niet-gendersensitief zou zijn behandeld.

2.3.10. De Raad stelt voorts dat zowel de ernst als de oprechtheid van verzoeksters zelfverklaarde nood aan internationale bescherming worden ondergraven doordat zij, niettegenstaande zij een eerste maal in België aankwam in juli 2018 pas drie jaar later, meer bepaald op 11 oktober 2021, daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en danig talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid. Verzoekster verklaarde dat haar vader haar al in augustus 2018 duidelijk had gemaakt dat zij niet meer bij hem moest komen aankloppen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 10 en 11). De verschoning voor het danig lang talmen om internationale bescherming te verkrijgen kan niet worden aanvaard, op grond van de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Indien u daadwerkelijk meent dat u nood heeft aan internationale bescherming omdat u niet kan terugvallen op de steun van uw vader kan er niet begrepen worden waarom u tot uw verzoek op 11 oktober 2021 geen enkele poging ondernam om uw verblijf in België te legaliseren. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat uw ex-partner op 7 juli 2020 in de Belgische gevangenis terecht kwam (CGVS, p. 6). U stelt er alleen voor te hebben gestaan, de situatie onhoudbaar werd, u op zoek ging naar werk en naar verschillende bureaus ging om uw informatie te ontvangen aangaande uw verblijf (CGVS, p. 6). Dit verklaart echter niet waarom u alsnog een jaar wachtte tot u daadwerkelijk uw verzoek heeft ingediend. U geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, stelt u niet geïnformeerd te zijn geweest, de gang van zaken niet te kennen en te wachten op de vrijlating van uw partner opdat hij dit alles kon regelen (CGVS, p. 6). Dit kan echter niet worden gevolgd, daar uit uw verklaringen verder blijkt dat u in tussentijd geen andere pogingen ondernam om uw verblijf in België te legaliseren, noch heeft u bij uw eerdere bezoeken aan België een verzoek om internationale bescherming ingediend (CGVS, p. 6, p. 7), waardoor dit geenszins uw laattijdig verzoek rechtvaardigt.”

Verzoekster kan, gelet op bovenstaande overweging, niet ernstig in het verzoekschrift voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar verklaringen en met het feit dat niet iedereen van de mogelijkheid op de hoogte is bij aankomst in België. Verzoekster kan zich niet achter onwetendheid verstoppen om te verklaren waarom zij dermate lang wachtte om te verzoeken om internationale bescherming. Zij ondernam voorts ook geen enkele poging om anderzijds haar verblijf te legaliseren. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende aangehaald:

“Evenmin hebben jullie voorheen een andere procedure aangewend om jullie verblijf in België te legaliseren (CGVS, p. 7). U stelt dit niet gedaan te hebben omdat op basis van de gesprekken met vrienden bleek dat u eventueel via de geboorte van uw zoon een verblijfsrecht kon bekomen (CGVS, p. 7). U heeft na zijn geboorte echter geen verdere inspanningen ondernomen, waardoor uw bewering evenmin als vergoelijking kan worden weerhouden (CGVS, p. 7). Uw passieve houding aangaande het legaliseren van uw verblijf, doet dan ook ernstig twijfelen aan uw nood aan internationale bescherming omdat uw vader u de facto verstoten heeft.”

De Raad treedt de gevolgtrekking van de commissaris-generaal dan ook bij dat verzoeksters passieve houding ernstig doet twijfelen aan de verklaarde nood om internationale bescherming omdat haar vader haar de facto verstoten heeft.

2.3.11. Waar verzoekster betoogt dat het lang talmen in elk geval niet aantoonde dat zij als alleenstaande vrouw met kind geen gegronde klacht heeft in geval van terugkeer naar Albanië, merkt de Raad op dat zij haar bewering, dat haar ex-partner haar kind zou afnemen bij terugkeer, geenszins hard maakt. In dit verband merkt de bestreden beslissing op pertinente en terechte wijze het volgende op:

“Uit niets blijkt immers dat hij sinds hij opnieuw in Albanië sinds zijn repatriëring, toenadering trachtte te zoeken. Zo blijkt immers dat het laatste contact tussen jullie zich voordeed in september 2021 toen u telefonisch wou weten hoe uw toekomst er zou uitzien (CGVS, p. 13). Hij vroeg u toen om terug naar Albanië te keren met jullie zoon (CGVS, p. 13). Uit deze vraag – overigens niet onlogische vraag gezien uw gebrek aan een Belgische verblijfsvergunning – kan evenwel niet afgeleid worden dat hij de intentie heeft uw zoon van u af te nemen. Het laatste liefelijke contact in België deed zich voor op 14 juli 2021 toen uw ex-partner terug naar de gevangenis werd gestuurd (CGVS, p. 8). Evenmin heeft A. zijn zus, waarmee u tot op heden wekelijks contacten onderhoudt en die u steunt, trachten te benaderen. U stelt immers dat uw ex-partner geen interesse in haar vertoont en haar niet meer aanschrijft, waardoor u ook via haar niets meer vernomen heeft van uw ex-partner (CGVS, p. 13). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er actueel geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat A. bij terugkeer naar Albanië uw kind zou trachten af te nemen.”

De Raad treedt het oordeel bij dat verzoekster geen zwaarwegende gronden aanreikt om te besluiten dat haar ex-partner de intentie had en op heden heeft om haar zoon van haar af te pakken bij terugkeer naar Albanië. De enkele telefonische toenadering van september 2021 niet te na gesproken, liggen er geen concrete aanwijzingen in die richting voor. Verder overweegt de commissaris-generaal geheel terecht waar hij stelt dat:

“Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat u, in geval uw ex-partner alsnog het hoederecht zou trachten te eisen, u de geijkte procedures niet zou kunnen volgen in uw land van herkomst, zoals ook verder zal blijken. Dat uw echtgenoot in een rechtszaak over het hoederecht kan aanvoeren dat hij zich in een betere financiële situatie dan u bevindt wijst niet op een vernederende en onmenselijke behandeling volgens artikel 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet.”

Door deze gevolgtrekking louter te ontkennen, slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan deze terechte overweging.

2.3.12. Verder blijkt genoegzaam uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster thans niet ernstig kan volhouden niet over een netwerk te beschikken, geen zeker onderscheidingsvermogen te bezitten of niet op hulp te kunnen rekenen bij terugkeer. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende aangehaald:

“Met betrekking tot uw verklaringen bij terugkeer naar Albanië er helemaal alleen voor te staan omdat u niet kan rekenen op de kern van uw gezin en u hierdoor op geen bescherming zou kunnen rekenen (CGVS, p. 13), dient opgemerkt te worden dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U beschikt immers over een netwerk in Albanië om op terug te vallen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u – toen u die vijf keer terugkeerde naar Albanië – steeds terecht kon bij uw vriendinnen en uw nicht D., die u allen onderdak aanboden (CGVS, p. 4, p. 5, p. 6). Tot op vandaag houdt u dagelijks contact met uw vriendinnen A. en K. (CGVS, p. 7). Evenzo heeft u contact met uw nicht D., al is de intensiteit niet van dezelfde aard als met uw vriendinnen (CGVS, p. 7). Verder staat u tot op vandaag in contact met uw zus die u inlichtte over de gezondheidstoestand van uw moeder (CGVS, p. 6). Hoewel uw contacten met uw broer eerder sporadisch zijn, staat u nog steeds met hem in contact en bleek uw

familie in het verleden de problemen met uw schoonfamilie hebben trachten op te lossen (CGVS, p. 7, p. 16). Er kan dan ook worden aangenomen dat u bij eventuele problemen met uw ex-partner bij hen terecht kan, indien nodig. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u zich in het verleden zelfredzaam toonde. Zo was u in staat om meermaals tussen België en Albanië te reizen, kon u naar Italië reizen om uw schoonzus te bezoeken en heeft u in Albanië gewerkt als verkoopster tijdens het zomerseizoen (CGVS, p. 7, p. 9). Om uw reizen te bekostigen, kreeg u financiële steun van uw zus en uw schoonzus (CGVS, p. 6, p. 12). Op basis van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u over een netwerk beschikt, een zeker ondernemingsvermogen bezit en op hulp zou kunnen rekenen bij terugkeer naar Albanië.”

Uit deze overweging, die pertinent is en die steun vindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoekster in het verleden beroep kon doen op de hulp en bijstand van familieleden en van vriendinnen. Door in het verzoekschrift te ontkennen dat zij een sterk netwerk heeft en boudweg aan te voeren dat hulp in het verleden niet automatisch betekent dat zij die hulp ook altijd zal krijgen en de bijstand niet altijd zal worden herhaald, zeker daar zij thans gescheiden is en de relatie geenszins door de naaste familie was goedgekeurd, slaagt verzoekster er niet in om met overtuigende argumenten aan te voeren dat haar netwerk niet langer bestaat of dat zij geen verdere hulp hierop zou kunnen doen. Daar komt nog bij dat verzoekster zich in het verleden zelfredzaam toonde, wat eenvoudigweg wordt ontkracht, maar geenszins weerlegd.

2.3.13. Op basis van hetgeen voorafgaat, kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat verzoeksters geenszins aannemelijk maakte dat zij of haar zoon een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar Albanië.

2.3.14. Wat er ook van zij, verzoekster maakt, indien haar moeilijke relatie met haar ex-partner zich in de toekomst toch zou ontwikkelen tot een conflict, niet aannemelijk dat zij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.3.14.1. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van

politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

In de bestreden beslissing wordt verder ook specifiek ingegaan op de problematiek van huiselijk geweld:

*“Verder erkent het Commissariaat-generaal dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.”*

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het

lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het *non-refoulement* beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.3.14.2. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Verzoekster ontkracht, noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waarin op goede grond wordt vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten:

"U werpt op niet op bescherming of steun van de staat te kunnen rekenen omdat vrouwen in Albanië aan hun lot overgelaten worden, hiermee verwijzend naar uw vrees dat uw ex-partner uw zoon van u af zou nemen bij terugkeer naar Albanië (CGVS, p. 12, p. 13). Om uw beweringen kracht bij te zetten, stelt u dat er voldoende verhalen zijn om dit te verifiëren (CGVS, p. 13). U concretiseert dit met een voorbeeld van een vrouw in uw straat, waarbij de burens aangifte deden maar deze vrouw de klacht vervolgens zelf terug had ingetrokken (CGVS, p. 13). U vervolgens gevraagd of de politie een klacht of aangifte zou onderzoeken, stelt u dat de politie zich ter plaatse zou begeven en de nodige procedures in gang zou zetten, maar dat men het gaandeweg zou laten hangen of dat een zaak nooit opgelost geraakt (CGVS, p. 14). Hierbij dient te worden opgemerkt dat de autoriteiten de plicht hebben om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen, ...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Daar waar u verklaart dat de Albanese staat niet functioneert, de Albanese man beveelt en de Albanese vrouw alles dient te ondergaan, dient te worden aangestipt dat dit allen blote beweringen betreffen die u op geen enkele manier hard kan maken (CGVS, p. 13). U aangemoedigd om te concretiseren wat u verstaat onder een slecht functionerende staat, stelt u dat een aangifte via corruptie terug ongedaan kan worden gemaakt, waardoor een vrouw bij thuiskomst terug aan hetzelfde verhaal onderworpen wordt (CGVS, p. 13). U vervolgens gevraagd of u ooit zelf dergelijke corruptie ervaren heeft, haalt u voorbeelden aan waarbij u om extra voordelen te krijgen in de gezondheidszorg diende te betalen (CGVS, p. 14). U kan echter de corruptie op het niveau van aangiftes niet concretiseren, noch heeft u zelf iets dergelijks ervaren omdat u nooit een aangifte heeft ingediend, waardoor u uw beweringen geenszins hard kan maken (CGVS, p. 14). U verwijst hierbij wederom naar het voorbeeld van de dame in de straat zonder dit verder te kunnen concretiseren (CGVS, p. 14). U gevraagd naar organisaties van huiselijk geweld, stelt u dat deze bestaan op papier, maar dat ze geen uitwerking kennen (CGVS, p. 14). U bent echter nooit naar een organisatie gestapt om uw problemen aan te pakken, waardoor u dit evenmin kan concretiseren (CGVS, p. 15). U tot slot gevraagd of het wangedrag van de politie of het feit dat een aangifte niet zou worden opgevolgd, hoger zou kunnen gaan aanklaarten, stelt u dat dit geen optie is, waarbij u wederom verwijst naar het gegeven dat er niets functioneert in uw land (CGVS, p. 16, p. 17). U houdt het op blote beweringen die u geenszins hard kan maken, waardoor u geenszins aannemelijk gemaakt heeft bij terugkeer naar Albanië niet te kunnen rekenen op de bescherming van de daar aanwezige autoriteiten. Aldus slaagt u er niet in uw these dat voor u in Albanië nationale bescherming niet afdoende voorhanden zou zijn aannemelijk te maken."

Verzoekster ontkent, laat staan weerlegt de vaststelling niet dat zij, naar aanleiding van haar vijf terugkeren naar Albanië, nooit klacht heeft ingediend of naar een organisatie is gestapt om haar problemen aan te pakken. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er net in bescherming

te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoekster maakt derhalve geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Verzoekster beperkt zich met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië louter tot het verwijzen naar het feit dat de bescherming in het land van herkomst conform artikel 48/5 “doeltreffend” en van “niet-tijdelijke aard” dient te zijn, waarmee zij evenwel de vaststellingen van de commissaris- generaal geenszins weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt, gelet op haar nalaten haar problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet *in concreto* aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

Er liggen voorts geen overtuigende individuele omstandigheden voor die aannemelijk maken dat in verzoeksters geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is.

2.3.14.3. Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoekster derhalve niet aan dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt en dat het verkrijgen voor haar van internationale bescherming de enige overgebleven uitweg was.

2.3.15. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift kritiek aanvoert op de beoordeling van de door haar voorgelegde documenten, merkt de Raad vooreerst op dat zij geenszins consequent is in haar betoog. Zo voert zij vooreerst aan dat de aangevoerde documenten aantonen dat zij al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, werpt zij vervolgens op dat het inconsequent is haar te verwijten geen documenten te hebben voorgelegd aangezien deze in ieder geval als vals zullen worden beschouwd en dit het asielrelaas niet ongeloofwaardig maakt en haalt zij tot slot aan dat de verwerende partij de documenten weigert te analyseren en zorgvuldig te onderzoeken of te motiveren waarom zij niet weerhouden worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter staving van haar verzoek om internationale bescherming haar originele paspoorten en die van haar zoon neerlegde, alsook haar originele identiteitskaart.

Deze documenten, die zijn opgenomen in het administratief dossier (map documenten), kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort, het paspoort van uw zoon en uw identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet betwist wordt. Wat betreft de medische documenten van uw moeder, waar u tijdens het persoonlijk onderhoud naar verwees, dient te worden aangestipt dat deze enkel bewijskracht hebben inzake de ziekte van uw moeder (CGVS, p. 9). Indien u deze documenten zou neerleggen, laten dergelijke documenten niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.”

De kritiek die verzoekster uit op de beoordeling van documenten is *in casu* niet dienstig. Uit het voorgaande blijkt dat de documenten die verzoekster heeft neergelegd ter staving van haar persoonlijk relaas immers werden onderzocht en niet eenvoudigweg terzijde werden geschoven omwille van haar “ongeloofwaardige verklaringen”. Verzoekster blijkt er, ten overvloede, overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond.

Verzoekster uit geen kritiek op de inhoudelijke bespreking van de door haar tijdens de administratieve procedure voorgelegde documenten, die in tegenstelling tot wat zij voorhoudt wel degelijk zijn geanalyseerd, zodat de Raad zich hierbij aansluit.

Waar zij oppert dat het commissariaat-generaal duidelijk een beoordelingsfout begaat door niet te aanvaarden dat uit de documenten volgt dat zij al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, herhaalt de Raad dat *in casu* enkel identiteitsdocumenten voorliggen en dat de identiteit van verzoekster en haar zoon niet worden betwist.

Verzoekster slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met en/of niet afdoende gemotiveerd zou hebben omtrent de documenten die zij heeft voorgelegd tijdens de administratieve procedure.

2.3.16. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad dient te worden onderstreept dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

2.3.17. Waar verzoekster nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de bedreigingen en geweldsdaden vanwege haar echtgenoot, blijkt uit het voorgaande bovendien dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij voor wat betreft deze problemen in Albanië geen bescherming zou kunnen krijgen. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.18. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, en dat aan verzoekster het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

2.3.19. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Albanië zou hebben gekend.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.20. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met

recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.21. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.22. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.23. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende de kennelijke ongegrondheid van het verzoek te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, en 3°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS